

Fragment uit *De sluier* door Johan Meesters.

Veel zand, dacht Hendrik, terwijl hij zijn Starlet bij het huisje parkeerde. Het vakantie-woninkje leek te bescheiden voor een passende naamgeving, maar de Egmondse uitbater had toch een kleine tijdsinvestering gedaan en *Zee-Land* op een plankje geschilderd. Hendrik voelde het duinzand al in zijn oren kruipen zodra hij uitstapte. Ineens voelden zijn schoenen raar.

Hij zou eerst zijn sandalen uit de koffer moeten vissen om enigszins onopvallend naar het kantoortje te lopen, waar hij de sleutel in ontvangst kon nemen. Hij betreurde nu zijn besluit om eerst naar het huisje te rijden alvorens in te checken.

Nu stond hij voor zijn woonstek voor de komende twee weken en hij stelde vast dat het alles was wat hij vreesde: klein, slecht geveerd, oud en gammel, opgetrokken in hout, met roostertjes in de wanden die losse gaskachels deden vermoeden, een terrasje waar de stenen zo schots en scheef lagen dat aangenaam verpozen onmogelijk leek. Geen noemenswaardige tuin. Het meeste gras bevond zich nog tussen de tegels van het terras. De afscheiding naar de burens bestond uit wat zielige takken, de restanten van een haag die reeds lang geleden de strijd had opgegeven tegen de toeristen die een korte route creëerden naar een speelveldje dat angstig dichtbij lag en vooral werd gebruikt door krijsende kinderen, die zorgden dat elke mogelijkheid van vogelgeketter in de kiem werd gesmoord. De route was gemarkeerd met lege colablikjes, snoepwikkels en de glimmende verpakkingen van Cornetto-ijsjes.

Er paste maar één woord: onacceptabel, maar nu hij daar stond en alles verwerkte, realiseerde hij zich ook dat hij geen keus had. Terug naar zijn rustige, comfortabele huis in Waardam was geen optie. Alle fatsoenlijke vakantiewoningen en hotelkamers in dit duingebied waren in deze piek van het zomerseizoen helemaal volgeboekt. *Zee-Land* was het enige beschikbare plekje dat hij had kunnen vinden, en hij begreep nu ook waarom. De aanduiding “budget-buitenkans” had hem moeten waarschuwen, maar hij had haast gehad. Veel haast. Te veel haast.

Het was de schuld van zijn nieuwe hoofdredacteur.

Van Zandt had bij zijn entree, nu acht maanden terug, een totale vernieuwing van *Het Waardamse Nieuwsblad* verkondigd. Belangrijk element van het nieuwe imago zou zijn dat de verslaggevers een persoonlijke band met de lezers schiepen. Daarom stond er nu bij de grote artikelen een klein fotootje van de schrijver, vriendelijk maar vastberaden.

In het geval van Hendrik stond daar ook:

Uw stadsreporter, Hendrik Modderman.

En tot de schrik van die stadsreporter had daar gisteren gestaan:

Uw stadsreporter, Hendrik Modderman, is op vakantie. Wij vullen de leegte met een fraaie serie over stadgenoten en hun favoriete plekjes in Waardam.

Dat die serie ook door Hendrik was verzorgd, dat stond er niet bij.

Hij had er flink aan moeten trekken om twaalf stukken te produceren en aldus zijn twee weken vakantie mogelijk te maken.

Maar dat was het punt niet.

Het punt was dat hij nu voor het oog van heel Waardam op vakantie was. Niet eens met, maar op vakantie. Rustig twee weken thuis lekker niets doen, zoals hij al veertien jaar gewoon was, dat was er nu niet meer bij.

Hij kon toch niet zo maar onbekommerd door Waardam lopen als zijn eigen kwaliteitskrant had meegedeeld dat hij op vakantie was? Naar de supermarkt gaan om inkopen te doen was een onmogelijkheid geworden. De mensen zouden hem aanstaren.

Zijn ontbijt bestond die morgen uit wat hij nog in zijn keuken vond. Eiersalade op een pizzabodem met een glas chocolademelk.

Er had niets anders op gezeten dan snel een vakantiewoning regelen. Hij had via de reiswinkel in Duurdam per direct het waarschijnlijk enige nog onverhuurde vakantiehuisje in heel Nederland geboekt en was diezelfde middag afgereisd naar de Noord-Hollandse duinkust voor twee weken *Zee-Land*. Hij zou er het beste van maken. Zodra hij zijn auto uitstapte wist hij echter waarom hij veertien jaar lang gewoon in Waardam had overzomerd.

Zand tussen de tenen. Minuscule korreltjes met scherpe snijrandjes, die zich vastbeten in zijn huid. Hendrik bevond zich in vijandig terrein. Pas terug in zijn woning in Waardam zou hij zich weer schoon kunnen voelen.